

*Прейодобна Александра,
првоначалница Дивјејевска*

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ АЛЕКСАНДРЕ, ПРВЕ ИГУМАНИЈЕ И ОСНИВАЧА ДИВЈЕЈЕВСКЕ ОБИТЕЉИ

Наша преподобна мати Александра оснивач је Четвртог васељенског Удела Царице Небеске, велике Серафимо-Дивјејевске обитељи.

Што се тиче прва три васељенска Удела Мајке Божије, познато је да Ирод Агрипа, 44. године по рођењу Христовом, пошто поче да прогони хришћане, мачем одсече главу апостола Јакову, брату апостола Јована, а апостола Петра затвори у тамницу. Тада свети апостоли, по допуштењу Мајке Божије, да би проповедали Јеванђеље, одлучише да напусте Јерусалим бацивши коцку ко ће да се упуту на коју страну. Пречистој Богомајци би додељена Иверска земља, данашња Грузија. Радосно прихвативши свој Први васељенски Удео, Она поче да се спрема за одлазак у Ивер. Међутим, Анђео Господњи појави се испред Ње и обавести Пречисту да ће земља која јој би додељена за проповед бити просвећена касније, а да Она за сада мора да остане у Јерусалиму, јер јој предстоји рад на просвећењу друге земље, у којој ће се воља Сина Њеног и Бога пројавити у своје време.

Желећи да посети светог Лазара, васкрслог чудом Божијим, Пресвета Дјева отплови на острво Кипар. Пловидба започе срећно и брод заплочи пучином Средоземног мора. Беше још мало остало до краја пута када изненада задува јак ветар из супротног правца. Без обзира на велике напоре и искуство, морнари не успеше да се изборе са бродом. Ветар, који је бивао све јачи, претвори се у буру, и брод, не слушајући више земаљског крмара, крену правцем прста Божијег, пловећи на другу страну. Увучен у Егејско море, брод прође између острва архипелага и пристаде уз обалу Свете Атонске Горе, која је

припадала Македонији и била препуна незнабожачких храмова. Увидевши да се у овом неочекиваном случају пројављује воља Божија која се односи на Њен васељенски Удео на Земљи, који Пресветој наговести Анђео, Дјева изађе на обалу још непознате земље. Овај многобожачки народ Пресвета упозна са Тајном Оваплоћења Господа Исуса Христа и откри им силу јеванђељског учења. И учини овде Богомајка многа чуда којима учврсти веру код новопросвећених, остави на Атону једног од апостола који путоваше са Њом, а затим отплови на Кипар. Света Гора Атонска јесте Други Удео Богомајке на Земљи.

У XI веку, у периоду од 1013. до 1028. године, у једном од манастира Свете Горе налазио се монах Антоније, родом из малог места Љубеч, из Черњиговске губерније. Мајка Божија игуману тог манастира откри да новопострижени Антоније мора да иде у своју земљу, дакле у Русију. Послушни Антоније, дошавши до Кијева, основа Кијево-Печерски манастир, који постаде Трећи Удео Божије Мајке на Земљи.

Почетак Четвртог васељенског Удела Богородице беше унапред одређен баш ту у Кијеву. Године 1758. у Кијев пристиже нека богата спахиница Рјазанске, Јарославске и Владимирске губерније, Агатија Семјоновна Мељгунова, којој од Господа би суђено да буде оснивач нове велике обитељи Царице Небеске. Податке о њеном животу накнадно достави дивјејевски свештеник, отац Василије Дертјев, код кога је она живела, затим сестра из њене парохије, и протојереј отац Василије Садовски, који замени оца Василија у Дивјејеву и иза кога остадоше ове белешке. Како је Агатија Семјоновна, по смирењу своме, о себи причала веома мало, сведочења од стране аутора текста под називом *Лешоѵиси Серафимо-Дивјејевскої манастира*, свештеномученика Серафима (Чичагова), прихватају се веома опрезно. Међутим, документа из архива Москве, Рјазања и Њижњег Новгорода, који су сачувани до наших дана, допуњавају слику живота ове велике слушкиње Божије.